

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Haleluja. Chvalte Hospodina z nebes, chvalte ho ve výšinách! Chvalte ho, všichni jeho andělé, chvalte ho, všechny jeho zástupy.“ Ž 148,1-2

Píseň 604 Buď sláva Bohu, chvála Otci

Modlitba: Hospodine, Bože svatý a věčný, zpíváme ti k oslavě a chvále. Jsme ti vděční. Snad každý najdeme nějaký důvod... Máme také důvody ke stížnostem a máme také trápení, ale to ty přece víš... Vlastně za to jsme nejvíc vděční: že ti nejsme lhostejní. I k nám promlouváš, nabízíš své slovo naděje, posily. A toho se nejvíc lekáme, a to nás nejvíc trápí: jestli nejsme vůči tomu slovu hluchí a slepí. Měj s námi trpělivost, prosíme. My tě totiž potřebujeme. Toužíme po tobě, i když to tak někdy nevypadá. Jsme jako lidé, kteří nečekají návštěvu, ale když zazvoní, zaradují se. Ať nám tedy tvé slovo dnes v uších zazvoní. Amen.

Čtení: J 15,1-17 (Zdeněk Beyer)

Píseň 675 Půjď již, půjď Duchu Stvořiteli

Text: Sk 6,1-7

Kázání

Obdivuji ty, kdo si všimnou nouze svých bližních. Kdo se ozvou. Mají cit pro sociální spravedlnost a nejsou lhostejní. Vdovy, zvláště vdovy po těch, kdo se nedávno přistěhovali do Jeruzaléma a nemají zde zázemí, tyhle vdovy patří k nejslabším a nejohroženějším. Chtěl bych taky umět si takových všimnout a zastat se jich. A zrovna tak obdivuji ty, kdo jsou v čele a nesou odpovědnost. A kdo nepřeslechnou a neodmítnou hlasy volající o pomoc. Vzpochopí se k akci a dovedou najít řešení. Apoštolové zorganizují službu pro potřebné. Tak také tohle bych chtěl umět. Mnozí dokážou takhle jednat. Tím spíše by tak měla působit církev Kristova. V jakékoli době, za jakýchkoli podmínek.

Ten krátký příběh vypadá nekomplikovaně. Ale pro mne na něm není nic samozřejmého. V době, která nemá zakódované demokratické postupy, apoštolové, autority v církvi, zahrnou do řešení celé společenství. Přiznávají tím, že na všechno nestačí a dávají lidem důvěru, že také mohou něco zastat sami. Jak zdravé! Všichni dostávají možnost podílet se na volbě vhodných kandidátů. Zároveň apoštolská autorita stanoví podmínky: musí to být (podle kralického překladu) lidé „dobropověstní“. Osvědčení. Někdo ze společenství musí o nich vydat dobré svědectví, především o jejich víře, plnosti Ducha a moudrosti. A všimněme si, že mezi těmi osvědčenými je i jeden, který do společenství víry přišel teprve nedávno z pohanského prostředí.

Ten příběh vypadá nekomplikovaně, ale skrývá v sobě nemalé napětí. Apoštolové mluví o službě při stolech a o službě slova. Služba při stolech je možná obsluha při večeři Páně spojená s donáškou jídla potřebným, nemocným, chudým, nemohoucím, vdovám. Služba slova je kázáním. Obojí je službou a obojí vychází z Kristova Ducha, navazuje na jeho působení. A přece jako by apoštolové připisovali službě slova větší vážnost. Něco podobného můžeme dodnes vidět v církvi. Přednostní pozornost věnujeme kázání. Možná oprávněně. Vždyť odtud se vůbec něco dovídáme o Kristu a ze slov mohou sílu a inspiraci čerpat rozmanité další služby. Jenže, nebylo by slovo kázání bez pomoci potřebným prázdné? A ještě jinou otázkou je, zda se zvláštní pozornost a úcta má vztahovat i k těm, kdo slovem slouží. Mezi nimi a ostatními v jiných službách přece rozdíl není. Apoštol Pavel přirovnává církev (sbor) k živému lidskému organismu, v němž různé orgány a údy konají různou práci. Některá se může

jevit potřebnější a úctyhodnější než jiná, ale všechny jsou navzájem propojené, a proto každý zasluhuje stejnou úctu a důstojnost.

Apoštolové přišli s řešením a zjednali nápravu. Důvod ke stížnostem by měl zmizet. Ale organizační řešení, byť dobré, ještě nemusí řešit skutečný problém, který někdy leží hlouběji, ve vztazích, v křehkosti společenství. V tom příběhu, který vypadá nekomplikovaně, někde mezi řádky je skryt náznak hlubší bolesti. Jsou tu dvě skupiny, Řekové a Židé, přesněji helénisté a Hebrejové. Helénisté jsou židé, kteří poměrně nedávno přišli z diaspory, mluví řecky a přinášejí si s sebou některé zvyklosti odlišné od těch, které znají domácí, usedlí Hebrejové. Není třeba jít do detailů. Co mi připadá užitečné k zamyšlení: jak se napětí ve společnosti snadno přeneso do církve. Církve je součástí společnosti a do společenství víry si s sebou neseme svoje myšlení, postoje a konflikty. Je dobré o tom vědět. Máme-li s někým problém takřkajíc ve světě, budeme ho asi mít, i když se potkáme v církvi. Může se to týkat politických názorů nebo ekologických, ekonomických nebo zda stát nebo církev řídit jako firmu. Napětí mezi různými skupinami v církvi bude patrné i v dalším vyprávění knihy Skutků. Vlastně je třeba to ocenit, protože jinak tahle kniha vypadá, jako by chtěla být skoro až reklamou na církev jako krásné, dobro vyzařující a stále rostoucí společenství.

Zvolení k té službě při stolech, maličko možná v očích některých druhořadé, jsou reprezentanti helénistů. Samá řecká jména. Ke cti apoštolů slouží, že je pověřují ke službě modlitbou a vzkládáním rukou. Je to rituál pověření a vyslání. V církvi ho praktikujeme dodnes. Jako každý rituál může i tento být prázdným gestem anebo může předávat cenný obsah, podstatné sdělení. Být podporou a pomocí. Modlitba a vzkládání rukou jsou žehnáním a prosbou o dary Ducha svatého. Jako při křtu tím vyjadřujeme, že nejsme a nechceme být sami. Prosíme pokorně o pomoc Boží a připomínáme si, odkud ji čekáme a kam se chceme obracet: k Duchu Kristovu, toho ukřižovaného a vzkříšeného.

Příběh je završen sdělením, že služba těch, kdo představovali jakousi druhou garnituru, byla mimořádně požehnaná a v ničem nezaostávala za službou apoštolů. Smíme v tom slyšet evangelium, tu dobrou zprávu, že Bůh fandí outsiderům? Anebo, že ti, kdo mají horší výchozí pozici, kdo mají těžší podmínky, jsou více otevřeni Božímu Duchu? Kdo nespolehná jen na sebe a své síly, dostávají pomoc shůry. Církve, která ztrácí vnější zajištění, může dospět k tomu, že bude více čerpat z duchovních hloubek a objeví skutečnou hodnotu naděje a vztahů vzájemné úcty a lásky. Amen.

Píseň 678 Jeden Pán, jedna víra

Křest Tomáše Olivera a Dominika Benjamina Mourkových a Karla Majera

Píseň (Svítá) 135 K svobodě je dlouhé putování

Ohlášky, sbírka

Píseň 684 Učiň mne, Pane, nástrojem

Přímlovná modlitba + Otče náš

Poslání: „Držme se neotřesitelné naděje, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.“ Žd 10,23

Požehnání

Píseň 176 Někdo mne vede za ruku